

วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 32 เทศกาลธรรมดา ปี B

(วันที่ 18 พฤศจิกายน ค.ศ. 2015)

พี่น้องที่รักความจริงประการหนึ่งที่เรากำลังยอมรับคือเราอาศัยอยู่ในสังคมที่ใส่ใจในภาพพจน์ของตัวเองค่อนข้างสูง ฐานะและการนับหน้าถือตาถือว่าเป็นเรื่องสำคัญมากบางครั้งเราอาจถูกมองว่าเป็นคนสำคัญมากกว่าตัวตนที่แท้จริงของเราเสียด้วยซ้ำไปความจริงดังกล่าวนี้ไม่ใช่ทัศนคติหรือท่าทีที่แปลกใหม่ของคนในสมัยเราเท่านั้น แต่เป็นบางสิ่งบางอย่างที่ฝังติดอยู่กับธรรมชาติของมนุษย์มาตั้งแต่เริ่มแรกแล้ว บรรดาธรรมจารย์ในพระวรสารวันนี้เป็นบุคคลที่ให้ความสำคัญกับภาพพจน์ของตัวเองค่อนข้างสูงจนเกินเหตุสำหรับพวกเขาการที่คนอื่นเห็นหรือคิดว่าตนเองดีและศักดิ์สิทธิ์เป็นเรื่องสำคัญมากอาจมากกว่าการเป็นคนดีหรือศักดิ์สิทธิ์จริงๆ เสียอีก ดังนั้น พวกเขาจึง **“ชอบสวมเสื้อยาวเดินไปมาพอใจให้คนทั้งหลายคำนับตามลานสาธารณะ พอใจนั่งแถวหน้าในศาลาธรรม พอใจนั่งที่หัวโต๊ะในงานเลี้ยง”** (มก 12:38-39) อันที่จริง ในฐานะผู้เชี่ยวชาญและมีความรู้ลึกซึ้งในธรรมเนียมปฏิบัติพวกเขาได้รับการนับถืออย่างสูงอยู่แล้ว เสื้อยาวสีขาวของพวกเขาเป็นเครื่องหมายแห่งการอุทิศตนต่อธรรมเนียมปฏิบัติประชาชนที่ศรัทธาจะท้าทายพวกเขาโดยใช้คำนำหน้าว่า **“รับบี”** หรือ **“อาจารย์”** ปัญหาคือที่ละเล็กทีละน้อยพวกเขาเริ่มรู้สึกว่าการได้รับความเคารพนับถือแบบนี้เป็นสิทธิที่พวกเขาพึงมีและผลที่ตามมาคือความหยิ่งจองหองและการสำคัญตัวผิดคิดว่าตัวเองเก่งดีและศักดิ์สิทธิ์เกินความเป็นจริง

ในสังคมของเรามีหลายคนที่ทำตัวคล้ายๆ แบบนี้โดยเฉพาะอย่างยิ่งมหาเศรษฐีทั้งหลายคนที่มีอำนาจและตำแหน่งสูงๆ ทางการเมือง รวมทั้งผู้นำพระศาสนจักรของเราบางคนด้วย แน่แน่นอนไม่ใช่ทุกคนที่มีตำแหน่งสูงและอำนาจยิ่งใหญ่จะทำตัวแบบนี้ อย่างไรก็ตาม เราไม่ควรลืมว่าอำนาจและตำแหน่งไม่เข้าใครออกใครทั้งสองมักจะนำไปสู่ความโลภและการคดโกงเอาผลประโยชน์มาให้ตนเองบ่อยๆ หลายครั้งคนที่มิสองสิ่งนี้ทำตัวราวกับว่าตนเองเป็นพระเจ้า ใช้อำนาจที่พระเจ้าให้มาเพื่อรับใช้เพื่อนพี่น้องไปแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัวแสดงละครเก่งกล้าคนพวกนี้เป็นนักแสดงคงจะได้รับรางวัลเมฆขลาหรือสุพรรณหงษ์ทองคำแน่ๆ บรรดาธรรมจารย์ในพระวรสารวันนี้เป็นตัวแทนของบุคคลประเภทนี้แหละ ดังที่เราทราบ พระเยซูเจ้าทรงประณามพวกเขาว่า **“คนพวกนี้กินบ้านของหญิงม่ายและอริฐานภาวนายิตยาวเพื่อให้คนมอง คนเหล่านี้จะรับโทษหนักกว่าผู้อื่น”** (มก 12:40) ภายนอกพวกเขาดูเหมือนว่าเป็นบุคคลที่เคร่งครัดในศาสนาและมีความศรัทธาเหนือผู้อื่น แต่ภายในของพวกเขากลับเน่าเฟะ โกงได้ แม้กระทั่งคนที่แทบไม่มีอะไรจะกินอย่างหญิงม่าย

ในสมัยพระเยซูเจ้าหญิงม่ายและลูกกำพร้าถือว่าเป็นประชาชนที่ยากจนและน่าสงสารมากที่สุด หลายคนในพวกเขาเป็นบุคคลที่ไร้ญาติขาดมิตรและไม่มีใครต้องการ สตรีหลายคนต้องกลายเป็นหญิงม่ายตั้งแต่เยาว์เพราะสามีเสียชีวิตเนื่องจากสงครามหรือโรคภัยไข้เจ็บ ซ้ำร้ายไปกว่านั้นในสังคมที่การหาคู่ครองให้ลูกเป็นหน้าที่ของบิดามารดาการที่หญิงม่ายจะมีโอกาสได้เป็นเจ้าสาวอีกครั้งหนึ่งแทบจะเป็นไปไม่ได้ และถ้านางไม่มีบุตรเลย นางจะต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวและขาดคนดูแลเอาใจใส่เมื่ออยู่ในวัยชรา หญิงม่ายในพระวรสารวันนี้มีสภาพไม่ต่างจากหญิงม่ายทั่วไปในสมัยนั้นเท่าใดนัก

อย่างไรก็ตาม แม้ว่านางเป็นคนยากจนและไม่มีชื่อเสียงอะไร แต่ความศรัทธาที่เรียบง่ายและความสุภาพอ่อนน้อมของนางโดดเด่นมากในสายพระเนตรของพระเยซูเจ้าและตรงกันข้ามกับความหยิ่งจองหองและความทะเยอทะยานของผู้ศาสนาบางคนในสมัยนั้นอย่างเห็นได้ชัด ยิ่งกว่านั้น ทานที่นางให้ยังแตกต่างจากทานที่คนอื่นให้ในวันนั้นอีกด้วย คนอื่น“เอาเงินที่เหลือใช้มาทำทาน” (มก 12:43) แต่ด้วยความไว้วางใจในพระญาณเอื้ออาทรของพระเจ้าหญิงม่ายคนนี้ได้ “นำทุกอย่างที่มีอยู่สำหรับเลี้ยงชีวิตมาทำทาน” (มก 12:44) แน่นนอน ในวันต่อไปนางจะไม่มีอะไรเหลืออยู่เลย นางมีเงินเหลืออยู่เพียงแค่ “เหรียญทองแดงสองเหรียญ” (มก 12:42) และนางได้ “ใส่ลงในตู้ทาน” (มก 12:42) ทั้งหมด นางสามารถเก็บเหรียญหนึ่งไว้สำหรับเลี้ยงชีพตนเอง แต่การรับใช้พระเจ้าที่แท้จริงไม่สามารถเป็นแบบครึ่งๆ กลาง และนางได้พิสูจน์ให้เห็นความจริงประการนี้ นางได้ให้ทั้งหมดและทุ่มเทแบบสุดๆ

หญิงม่ายที่เมืองศาราเฟทในบทอ่านแรกวันนี้ก็มีลักษณะคล้ายๆ กัน เมื่อประกาศกเอลียาห์พบนาง นางกำลังเก็บฟืนเพื่อไปทำอาหารมื้อสุดท้ายสำหรับนางและลูกชาย ตอนนั้นนางเหลือเพียงแป้งก้ามือหนึ่งและน้ำมันมะกอกนิดหน่อยเท่านั้น นางมองไม่เห็นสิ่งใดนอกจากความตายที่กำลังรอคอยนางและลูกชายอยู่เบื้องหน้า แต่หลังจากที่นางได้ทำตามคำขอร้องของประกาศกผู้หิวโหย แม้ว่าตอนนั้นนางตกอยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบากอย่างแสนสาหัสก็ตาม นางได้รับรางวัลเป็นการตอบแทนความมีน้ำใจของนาง นางและลูกชาย “มีอาหารกินเป็นเวลาหลายวัน แป้งในไหไม่ขาด และน้ำมันในเหยือกไม่แห้ง” (1 พกษ 17:15-16) จนกระทั่งความแห้งแล้งได้ผ่านพ้นไป บทเรียนอย่างหนึ่งที่เราได้จากเรื่องราวของหญิงม่ายคนนี้ก็คือ **เมื่อทุกคนให้ ทุกคนก็จะได้รับ**

พี่น้องที่รักอาจดูเหมือนเป็นสิ่งที่โง่เขลาที่จะทำแบบนี้ แต่มีผู้คนนับไม่ถ้วนที่กำลังสิ่งที่คล้ายๆ กันนี้ในการรับใช้พระเจ้า สิ่งหนึ่งที่พระวรสารวันนี้บอกเราคือ เมื่อเราตระหนักว่าพระเจ้าและวิถีทางของพระองค์เท่านั้นเป็นบ่อเกิดแห่งความปลอดภัยที่แท้จริงของเรา เราจะพบกับสันติสุขภายในที่เราแสวงหา ไม่ใช่ทรัพย์สินเงินทอง หรือเกียรติยศชื่อเสียงที่ถือว่าสำคัญ สิ่งเหล่านี้อาจจากเราไปเมื่อใดก็ได้ สิ่งที่สำคัญไม่ใช่สิ่งที่เรามีหรือสิ่งที่เราสามารถหามาได้ ไม่ใช่สิ่งที่เราสามารถทำหรือสิ่งที่คนอื่นคิดเกี่ยวกับตัวเราถ้าเราแค่ให้ความสำคัญกับภาพพจน์ของตัวเอง หรือสลวนอยู่กับสิ่งที่คนอื่นคิดเกี่ยวกับตัวเราหรือกังวลใจว่าคนอื่นจะเห็นความอ่อนแอและความบกพร่องของเรามากจนเกินไป เราจะไม่สามารถติดต่อสัมพันธ์กับคนอื่นได้อย่างอิสระ เพราะแทนที่เรายอมุ่งความสนใจไปยังเขาเพื่อช่วยเหลือเขา เรากลับหมกมุ่นอยู่กับตัวเราเองมากกว่า จำไว้เสมอว่าสิ่งที่สำคัญคือ สิ่งที่เราเป็นหรือตัวตนที่แท้จริงของเราเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าและต่อหน้าเพื่อนมนุษย์ สิ่งอื่นเป็นเรื่องรอง

ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน